

sikerült a Nemzeti Színházhoz szerződnie, ahol 1859. szept. 11-én mutatkozott be, ugyancsak a »Csikós« szerepében. 1881. máj. 14-én ülte meg 25 éves jubileumát. Midőn a színpadról lelépett, a színház pénztárosa lett. Mátray Béla búcsúztatta. Felesége: Gaal Irma, színésznő, 1875. nov. 13-án tette első színpadi kísérletét, mint végzett színtanodai növendék, a Várszínházban, a »Gyöngéd rokonok«-ban, Thüs-nelda szerepében. 1876. jan. havában a Nemzeti Színház tagja lett, azonban két év után megvált a színházról. Második felesége: Baróti Fáni, kivel 1893. jan. 16-án lépett házasságra; megh. 1897. dec. 26-án, Budapesten.

Saphir Imre, tánctanár, sz. 1871-ben, Budapesten. Már gyermekkorában kezdett táncolni. 1885-ben a Népszínházban az »Ördög populái«-ban részt vett a balletkarban, majd külföldön képezte táncművészetét, később hazajött és az Operaház balletkarában vett részt. 1889-ben önállósította magát. Azóta számos magyar művészeknek ő volt a táncoktatója. Tanári tevékenységet fejt ki a m. kir. Ludovika Akadémián és a kir. hadapród iskolán. Érdemei elismerésül megválasztották a Táncmesterek Országos Egyesülete elnökévé. Fia, Gyula, sz. 1901-ben, Budapesten, apja 40 éves jubileuma alkalmával átvette az intézet vezetését. Mint zeneszerző is szép sikerrel működik.

Sardou (szárdú) Victorien, fr. színműíró, sz. 1831. szept. 7-én, Párizsban, megh. 1908. nov. 9-én, u. o. Kezdetben orvosi pályára készült, majd történelemmel és irodalommal kezdett foglalkozni. Ám a színpad kezdettől fogva vonzotta hajlamait és fantáziáját s csakhamar ki is lépett első színműírói próbálkozásával a közönség elé. Huszonhárom éves korában, 1854-ben adták elő »La taverne des étudiants« c. darabját az »Odeon«-ban, amely megbukott. Nemsokára ezután feleségül vette Brécourt színésznőt s házassága révén közeli ismeretségbe került Déjazet-val, a híres színésznővel, aki fölismerte talentumát és »Monsieur Garat« s »Les prés Saint-Gervais« címmel két parádés szerepet íratott vele magának. Ezek a darabok 1860-ban kerültek bemutatásra

és tartósan műsoron maradtak. Egy évvel később mar a »Gymnase« disztíngvált közönsége előtt aratott nagy tetszést »Les pattes de mouche« c. vígjátékával, amely nálunk »Az utolsó levél« c. alatt ismeretes. Ekkor aratta első komoly sikerét és ez időtől fogva csaknem minden évben írt új darabot, néha kettőt is. Sorra következtek »Piccolino«, »Nos intimes« (»Jó barátok« c. alatt lásd: II. kötet, 334. old.), »Les Ganaches« (1861), »Les diables noirs« (1863), a »Don Quichotte« c. darabjai s a »Les pommes du voisin« c. bohózat (1864). 1882. aug. 31-én a Budai Színkörben adták, majd 1865-ben a »Les vieux garçons« (Lásd: »Agglegények« címszót, I. kötet, 32. old.) és a »La famille Benoiton« (1866. máj. 16-án), amely élesen gúnyolja ki a második császárság erkölceit. A »Nos bons villageois« (Nemzeti Színházunkban »A jó falusiak« c.) a falusi élet álörömeit gúnyolja, a »Séraphine« (1868) az álszentkedő nőt viszi színpadra. Ugyanebből az időből való a »Maison neuve« (»Az új cég«, nálunk 1876. szept. 15-én), c. darabja is. 1870-ben került színre a »Fernande«, felújítása: 1902. máj. 23. s két évre rá a »Rabagas«, amely afféle drámai pamflet volt. Nálunk 1873. febr. 7-én mutatták be. Ennek hőseiül különböző politikai párthoz tartozó parvenüket választott modellül s előadása a Vaudeville-ban formális tüntetésre adott alkalmat. A »Sazu bácsi« egy délamerikai család jellemrajzát adta. Ford. Teleky József, 1876-ban. Ezután következtek a »Ferréol«, (1875), a »Dóra« (1877), a »Les bourgeois de Pont-Arcis« (1878) s végül a »Daniel Rochat«, amelyben a szabad szellemet és a hitbuzgóságot állította egymással szembe. Legnagyobb sikerű darabjai csak ezután kerültek sorra: »Idegesek« (L. o.), »Divorçons« (»Váljunk el«, I. o.), amely 1884-ben került bemutatásra, az »Odette« (L. o.), (1882), a »Fedóra« (1883), (L. o.), majd a »Theodora« (1884). 1886-ban került színre a »Le Crocodile« c. látványos darabja s rá egy évre a »Tosca«, (L. o.), amelynek címszerepét Sarah Bernhardt számára írta. »A haza« (1870. jan. 24-én), az »Agglegények«, a »Georgette«, »Ghismonda«, »Marcelle«, 1898. febr. 4-én (ford. Alexander Bernát), »Szókimondó asszony-